

Arrest

nr. 151 147 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker was houder van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister als student dat geldig was tot 31 oktober 2002.

1.2. Verzoeker diende op 27 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 24 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 7 december 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 27.09.2009 bij de burgemeester van Antwerpen door

A.(...), M.(...) geboren te (...) op (...), onderdaan van Marokko, verblijvende (...)

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene haalt als argumenten ten gronde die zijn aanvraag om machtiging tot verblijf staven, zijn langdurig verblijf in België, zijn kennis van de Nederlandse taal; zijn werkbereidheid; zijn integratie en zijn sociale bindingen aan.

Betrokkene kwam in 1999 naar België met de bedoeling een opleiding te volgen aan de Hogere Zeevaartschool. Hij ving echter studies aan aan bij de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen te Antwerpen. Uit de voorgelegde attesten blijkt dat betrokkene driemaal werd ingeschreven in de eerste bachelor, waarvoor hij nooit geslaagd is. Tot 31.10.2002 was betrokkene in het bezit van een A-kaart op basis van voornoemde studies, dat daarna niet meer werd verlengd.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene wist dat zijn tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van zijn studies, en dat hij bij beëindiging ervan het land zou moeten verlaten. Nadien deed betrokkene reeds een aanvraag tot regularisatie in het kader van het (oude) art. 9.3 die werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten op 18.05.2005. Betrokkene verkoos echter illegaal in België te blijven. Hij beroept zich nu op een langdurig verblijf in België, hoewel hij vanaf het moment van verstrijken van zijn A-kaart en ten laatste vanaf afgifte van de weigering van zijn regularisatieaanvraag wist dat hij het land diende te verlaten. Dat betrokkene desondanks jarenlang illegaal in België is gebleven, kan nu niet worden aangevoerd als reden voor regularisatie.

Betrokkene beweert een goede kennis van het Nederlands te hebben. Er worden echter geen stukken overgemaakt die deze bewering kunnen onderschrijven, afgezien van een attest van doorverwijzing van het Huis van het Nederlands, een inschrijvingsfiche voor Richtgraad 2 van de cursus Nederlands als Tweede Taal (NT2) en een studentenkaart van het Centrum voor Volwassenenonderwijs. Deze documenten bewijzen niets m.b.t. het effectief volgen van een cursus, laat staan het slagen hierin. Kennis van het Nederlands kan dus niet worden vastgesteld.

Als verdere bewijzen van integratie haalt betrokkene zijn inzet in het vrijwilligerswerk aan, alsook enkele getuigenissen van kennissen en vrienden. Het feit dat betrokkene via de organisatie Samenlevingsopbouw op een constructieve manier deelneemt aan het sociale leven is zeker bewonderenswaardig, maar vormt op zichzelf geen reden voor regularisatie. Hetzelfde geldt voor banden met familie en vrienden in België.

Betrokkene haalt aan werkbereid te zijn en verklaart te werken als leraar Arabisch - zonder hiervoor evenwel over een arbeidsvergunning te beschikken. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor van effectieve inspanningen die hij zou hebben ondernomen om - legaal - werk te vinden, maar slechts een verklaring van een trajectbegeleider van De8 (Antwerps integratiecentrum) dat betrokkene moeilijk werk kon vinden, en enkele verklaringen van kennissen dat betrokkene hen om werk zou hebben gevraagd. Er wordt geen werkbelofte of arbeidsovereenkomst overgemaakt waaruit kan worden afgeleid dat betrokkene realistische tewerkstellingsmogelijkheden zou hebben.

Om bovenstaande redenen kan vraag om machtiging tot verblijf niet worden toegestaan.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen

9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn enig middel als volgt:

"1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d 07.12.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn; —*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt

hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte

dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. [...]"

In casu is de bestreden beslissing van 07.12.2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding {Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.}. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen {Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.}. Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat {Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine}.

Verzoeker verblijft sedert 1998 in België en heeft sindsdien geen enkele band met zijn land van herkomst.

Verwerende partij meent dat verzoeker niet aantoont dat hij voldoende kennis heeft van het Nederlands terwijl verweerster perfect kan nagaan of hij voldoende de taal kent door hem uit te nodigen voor een erhoor. Dit zijn mogelijkheden om de juistheid van de beweringen van aanvragers al dan niet goed te keuren.

Het feit dat hij zich belangloos inzet voor bepaalde verenigingen toont aan dat hij voldoende geïntegreerd is.

De wetgever heeft de verwerende partij de mogelijkheid gegeven om mensen te regulariseren indien zij aan de voorwaarden voldoen.

Het geval van verzoekster is des te schrijnender aangezien hij tijdens de regularisatiecampagne van 2009 zijn aanvraag heeft gedaan. Veel mensen hebben ten gevolge van deze campagne hun verblijf gekregen terwijl verzoeker langer dan 4 jaar op een antwoord heeft gewacht.

De teleurstelling is groter aangezien verzoeker een weigeringsbeslissing heeft gekregen omdat hij niet zou voldoen aan de eisen voor een regularisatie.

Verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid en meent dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden.

Een verblijf van om en bij de 15 jaar in België is klaarblijkelijk voor verwerende partij niet voldoende.

In welke omstandigheden kan iemand dan geregulariseerd worden?

De vraag is: Wordt er wel eens toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoja, in welke omstandigheden?

In casu werd verzoeker noch gehoord, noch werd zijn dossier overgemaakt aan de Commissie voor advies.

Wanneer - zoals in specie het geval is - twijfel en/of onduidelijkheid bestaat over een dossier (zeker wat de verblijfsvoorwaarde betreft), dient verwerende partij als een zorgvuldige administratie, hetzij het voordeel van de twijfel te laten spelen in het voordeel van de rechtsonderhorige, hetzij een advies te vragen

aan de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen. In de ogen van verzoeker, werd hij onheus bejegend, zodat er een beslissing werd genomen die een zodanige inpakt heeft op zijn verblijfsdossier.

De bestreden beslissing (weigeren regularisatie d.d. 07.12.2012) is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen te motiveren op een afdoende wijze en dient bij de beoordeling van de elementen van het dossier - zeker nu het een ernstig effect heeft op het verblijfsdossier van verzoeker - elke rechtsonderhorige in de mogelijkheid te stellen zijn dossier aan te vullen en bijkomende stukken toe te voegen aan het dossier. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoeker pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoeker in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen en of te worden gehoord in zijn standpunt. Evenmin werd zijn dossier - nu het niet kennelijk ongegrond is - aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel evenals het beginsel van de hoorplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(....)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die verzoeker op 27 september 2009 had ingediend en die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker zich bij zijn aanvraag baseerde op zijn verblijf in België sedert 10 jaar, zijn kennis van het Nederlands, zijn werkbereidheid, integratie en duurzame bindingen.

3.8. Verzoeker meent dat de beslissing om zijn aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond te bevinden niet afdoende is gemotiveerd omdat hij met betrekking tot zijn kennis van het Nederlands niet werd gehoord. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de stavingsstukken die verzoeker neerlegde, met name *“een attest van doorverwijzing van het Huis van het Nederlands, een inschrijvingsfiche voor Richtgraad 2 van de cursus Nederlands als Tweede Taal (NT2) en een studentenkaart van het Centrum voor Volwassenenonderwijs”* te concluderen dat *“deze documenten (niets) bewijzen (...) m.b.t. het effectief volgen van een cursus, laat staan het slagen hierin”*. De gemachtigde van de staatssecretaris ging evenmin onredelijk te werk door te stellen dat de integratie en *“het feit dat betrokkene via de organisatie Samenlevingsopbouw op een constructieve manier deelneemt aan het sociale leven is zeker bewonderenswaardig, maar vormt op zichzelf geen reden voor regularisatie”*. Verzoeker acht zijn geval schrijnend, wijst erop dat veel mensen ingevolge de campagne van 2009 een verblijfsrecht hebben gekregen en stelt zich de vraag in welke omstandigheden iemand dan wel geregulariseerd kan worden. Deze beschouwingen worden echter niet betrokken op de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing waardoor ze geen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring ervan. Waar verzoeker betoogt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld om bijkomende stukken aan zijn dossier toe te voegen, dient te worden aangestipt dat het een aanvraagprocedure betreft en het dus aan verzoeker toekomt om de nodige elementen aan te brengen. Tenslotte wijst de Raad met betrekking tot het inwinnen van het advies van de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen, op het gegeven dat er geen enkele bepaling bestaat die bij de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet het inwinnen van dit advies verplicht maakt. Uit artikel 32, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het inwinnen van dit advies voor het nemen van een beslissing louter facultatief is. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op goede gronden besluiten om de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond te bevinden.

3.9. Er werd geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN